

[Kurt Hansen]

sempler på det – og nogle eksempler, som jeg tror vil komme til at vise, at man inden for sådanne områder ikke vil finde sig i, at statsmagten griber ind og dikterer løn- og arbejdsforhold og reallønsnedgangens størrelse.

De problemer, der kan blive i de overenskomster på LO-området, de specielle overenskomster, som det indtil videre har været muligt at føre nogle forhandlinger om – og de er blevet afsluttet – skal afgøres ad fagretlig vej, bliver der sagt i svarene til arbejdsmarkedsudvalget. Dette understreger yderligere, at folketinget påtager sig opgaven at optræde som en fast, permanent voldgiftsret.

Disse ting falder jo udmærket i tråd med de tanker og ideer, som LO-toppen, socialdemokratiet, Dansk Arbejdsgiverforening og venstre m. fl. har været enige om, nemlig at der skal etableres trepartsorganer. Disse trepartsorganer skal være dem, der reelt har styringen af, hvordan og hvorledes forholdene på arbejdsmarkedet skal udvikle sig, herunder naturligvis det, man kalder overenskomster. Man vil på denne måde gå ind og diktere lønrammerne centralt fra statsmagts side i en vis form for samarbejde med disse interesseorganisationer. Men det er reelt at undergrave forholdet, for interesseorganisationerne skulle være nogle, der gik ind og kæmpede for deres medlemmer og ikke sad og forhandlede med statsmagten om de centralistiske lønrammer, som skulle stilles op.

Den tvungne voldgiftsret, som jeg nævnte at folketinget har gjort sig selv til, passer altså aldeles udmærket med de tanker og ideer, der ligger om at etablere trepartsråd m.v., som kan gå ind og overtage den totale styring af, hvorledes forholdene på arbejdsmarkedet skal være.

Socialdemokratiet forsøger naturligvis at få denne overenskomstløsning til at se ud på den måde, at lønarbejderne kan være meget godt tilfredse med resultatet alt i alt, og at den, der er blevet sorteper i dette spil, det skulle være Arbejdsgiverforeningen. Det er selvfølgelig at forsøge at bortforklare de nedgangsrealiteter, der ligger i dette indgreb. I det seneste nummer af LO-bladet er man begyndt på sin propagandavirksomhed: »Dansk Arbejdsgiverforening spillede højt spil og tabte.« Der står endvidere et andet sted: »Jens Thorsen tabte spillet.«

Det er naturligvis det rene bortforklarings- og tilsløringsforsøg, man foretager her. Man har ikke, heller ikke under udvalgsarbejdet, på trods af regneeksempler og konstruktioner med tal osv., kunnet bortforklare den faktiske reallønsnedgang, som dette indgreb i realiteten indeholder. De, der er blevet sorteper i dette spil, det er naturligvis ikke Dansk Arbejdsgiverforening eller kapitalejerne. De, der er blevet sorteper i dette overenskomstindgreb, det er lønarbejderne, ene og alene. Det er dem, der kommer til at betale på flere forskellige leder og kanter for de indgreb, som regeringen etablerer her.

Der har fra forskellige ordføreres side været talt meget om, at man ikke kunne acceptere de aktioner, som var i gang nu. Man nævnte institutionsområdet, man nævnte den kollektive trafik m.v. Som man kunne forstå udtalelserne fra de forskellige ordførere, ikke mindst hr. Ellemann-Jensen fra venstre, så havde man nærmest den opfattelse, at strejkeforbuddet lå og lurede lige om hjørnet. Det kan godt være, at venstre kan få presset et strejkeforbud igennem, men så er der kun én ting at sige til lønarbejderne i en sådan situation: de må gøre det strejkeforbud lige så ugyldigt som det stykke parir, det skulle være skrevet på. Det er det eneste modsvar over for disse angreb, som staten og arbejdsgiverne kommer med over for lønarbejderne. Det er det eneste svar, som lønarbejderne kan sende på et sådant diktat.

Hvis arbejdsgiverne, hvis statsmagten virkelig ønsker at føre deres krav igennem på den måde, der er lagt op til her, ja, så er der for mig at se kun ét eneste svar på det: så har de selv bedt om at få engelske tilstande, og så lad dem få det!

Lindinger (EP):

Når menneskenes børn skal gå fra én tilstand til en anden, så er det meget ofte, at de reagerer kraftigt på det.

Jeg har tidligere givet udtryk for, at jeg på intet tidspunkt har haft den opfattelse, at det var muligt at løse overenskomstsituationen i år uden et indgreb fra regeringen. Vi er efter min mening midt i en proces. For to år siden, da jeg også var med til at løse overenskomstsituationen, skete det som bekendt ved, at man ophøjede et mæglingsforslag, som var forkastet af arbejdsgiverne, til lov. Denne